

I. MÝTUS VYCHÁZEJÍCÍHO (listopad - prosinec 2001)

I.

KARAAK-ARK-SIRIIK stál na okraji své pouště, na samém začátku té velké cesty, kterou hodlal podniknout.

Samota hledání pod nebem modrým, jakožto příslib...

Řekni sám, ty první, kdo ses odhodlal - čím byla by tvá poušť, kdyby ty jsi nebyl?

Řekni sám, Siriiku, myslíš snad, že dojdeš dál, dál než všichni, kteří šli před tebou?

Čím byla by tvá poušť, kdyby ty jsi nebyl? Čím byl bys, kdyby nebyla tvá poušť?

Hrstka kamenů, ledabyly rozházených, vede mlčenlivý rozhovor.

Nohou dotkneš se písku. První krok, druhý - budeš je počítat - počítat do chvíle, než zemřeš?

Vykročíš? Půjdeš? (Čím je lidský věk a čím písek, jenž ho dusí?) Vykročíš pro příští záhubu sebe i všech? Hledáš?

Pokud ses rozhodl, sám sebe povedeš. Nazpět se obrát' v polovině sil. Písek tvůj i předků твоjich skýtá pouze trochu popela. Je to tedy minulost, pro jejíž zbytečné poznání---

V které chvíli mlčeti? Jsem druhý hlas a navždy budu jím.

II.

Hovořit. Sám, s nikým a nikde. Siriik hledá a právě proto stále stojí na začátku pustiny. Možná, že navěky.

III.

"SEBRALI MI všechny věci. Pokořili, ponížili, zabili. Pohřbili mě hluboko do země a navrch naskládali kameny. Nechali mě tam se dusit. Bez pohybu.

Bylo to kdesi daleko a mimo svět. Na pomezí jezera a nekonečné pouště. Nikdo tamtudy nechodil, přesto se mi občas zdálo, jako kdybych slyšel lidské kroky. Nikdy se nezastavily. Mé mrtvé kameny neměly kříž.

Každé ráno bylo poslední, ne první. Spolu s nocí každíčkou jsem slyšel meteory trhat nebe. A můj pláč hned v koutcích očí zamrzal.

Minul celý věk. Tisícovky let, co zaniklo vše lidské. I největší balvan rozpadl se prach. A já jsem stále ležel hluboko dole, kde není žádné světlo, kde jen já, sám mrtvý, poslouchat jsem musel, kterak druzí umírají.

Stále jsem klesal. Hlouběji a hlouběji, až stal jsem se peklem. Avšak jednou po mém písku budou chodit lidé... Takový je totiž příběh..."

IV.

KARAAK-ARK-SIRIIKU, prozradil bys něco o své poušti?

Místo, kde se vyprávějí příběhy, které ale samo není.

Viděl jsem monumenty, vystavěné v dávných dobách, které neshořely sluncem, ale stále, stále čekaly. Nač?

Viděl jsem pustiny, jež nemožno překročit. Byl jsem v oněch pustinách.

Došel jsem až k vzdálenému moři a rozhodl se přeplavit je.

Slova - bez ohledu na krajinu. Tvoje cesta bude stát, zatímco ty stárnout, Siriiku. Vyprávěj...

V.

SNAD tam dříve byla zahrada, než všechno zarostlo bodláky a kopřivami.

Dům opodál s největší pravděpodobností už opuštěný. Říká se, že se tam po nocích scházejí nemocné duše...

DŮVOD ZAPOMNĚNÍ. Víím, že byla noc. A ticho nebylo. Přišli jsme opustit.

20113, 1357, 8, 9355... řada čísel. Mohu přidat další: 5600022, 353, 12787, 39, 416, 13870092... hledali ve městě i mezi kopci. Zažloutlá dramata zůstala doma. Všichni se třásli, přestože neslyšeli jediné slovo.

Opakování. Kámen, strom... a místnost žádná.

PROSTOR. Jakmile vymezen, stává se nepřístupným.

NA KARAAK-ARK-SIRIIKA všichni zapomněli. Nechali ho přecházet po jeho poušti úplně samotného.

II. PŘEDTIŠÍ

2003 - 2005

1. Strom na kopci
(předobrazy, leden 2003)

Na kopci nad městem, kde
roste žlutá tráva,
stál strom -
starý, vrásčitý a jediný
a odjakživa
a kdykoli se u něj zastavil
nějaký poutník,
chtělo se mu na kůru prstem
nakreslit křížek.

---14.I.2003,15:36

Na kopci nad městem a tedy též
nad domovy
stál starý strom, vrásčitý a osamělý -
jediný široko daleko vysoko
mezi chomáči žluté trávy.

Protože byl, jak byl - a nikdo neví,
kdy se vzal, byl tam jakoby odjakživa
a třeba opravdu,
kolemjdoucí poutníci dávali mu jména,
ta, jež se neříkají nahlas,

protože stromy nemluví...

...A tak by to bylo dodnes, kdyby
ještě šlo tam zabloudit...

--- 15.I.2003, 16:59

Na kopci
nad městem, nad domovy,
stál starý strom,
kde všude kolem rostla žlutá tráva
stál - stál s kůrou vrásčitou,
větvemi bezlistými (byl však podzim),
stále stál - smutně stál - a osaměle.
A každý poutník, jenž šel kolem se ho ptal:
"Proč tu takto stojíš?"
Proč tu takto osaměle a snad odjakživa stojíš?"
A pak tichu naslouchal. I posadil se, odpočal,
přemítal a snil, aby při odchodu na kůru mu
s prosbou prstem nakreslil své jméno.

---15.I.2003, 20:05

sám strom pak stál zrovna v místě,
kde zdola vedoucí pěšinka zahýbala
a pokračovala rovně.
Byla to křižovatka,
protože tam byla jediná cesta,
tak jediná jako sám strom,
stejně nepopíratelná
jako západ slunce schovaného pod mraky.

Křižovatka je,
když se na cestě potkají dva,
je,
tak jako je pohled z vrcholků
na zapadající slunce a jak dlouží
stromu stín.

---15.I.2003, 18:37

Jednou jsem tamtudy zas šel,
byla už tma, spíš pozdní večer,
nežli časné ráno. Mrzlo -
země byla zmrzlá a někde poblíž
možná zamrzala srdce, jako bych
to slyšel.

Uviděl jsem ji u stromu, jak
tam klečela a modlila se. Kde jinde
už by taky dneska člověk hledal samotu.
Ticho, jakousi blízkost, jakési porozumění -
jako zatažené svítání, když o slunci
jen jakoby víme...

Zprvu jsem si myslel, že snad ani není,
koneckonců - byl to ten čas, kdy vídáme
různé věci.

Kdybych ji však viděl přicházet,
viděl bych také, jak přišla ke stromu
(tomu starému a vrásčitému a jedinému
a též asi jedinému, který ještě
naslouchá), něco mu pošeptala
a pak mu namalovala na kůru, na tu
starou a vrásčitou kůru
mu prstem nakreslila křížek.

---15.I.2003, 14:49

Vlastně jsem tam nechodil
do jisté doby
téměř vůbec. Bylo
k tomu třeba
určitého pochopení
a to trvá,
trvá jako sám strom,
celé ono místo, kam jsem
"vlastně nechodil
do jisté doby
téměř vůbec -"

trvání
stromu člověku,
nechávaní
všeho lidského
teprve DOCHÁZET

---18.I.2003, 20:33

Člověk zkrátka musí
hovořit ke stromu.
Už proto,
že když k němu dojde,
náhle přestává být sám -
je sám s ním.

Kolem není nic.
Nahoře mraky
a dole domovy -
nějaké domovy a to je příliš
málo
na skutečné ticho.

---15.I.2003, 20:53

A co noc? Možná, že: co teprve noc?

Hovoříme pochopitelně (opět)

o stromu - co noc a co on.

Totíž: co by se asi tak stalo,

přijít tam za tmy? Co

bychom *slyšeli*?

---18.I.2003, 20:00

Zase jednou -
protože ono je vždy jednou -
jsem stál tak u stromu,
přemýšlel, co by řekl,
kdyby řekl -

totíž, co kdyby se náhle
opravdu ozvalo,
tam v podstatě na planinách,
kde roste jenom žlutá tráva,
vždycky pouze žlutá, byť

na jaře;
co kdyby se tam tedy skutečně
ozvalo, do všeho kolem čekajícího
ticha: "Poslyš ovšem - vždyť já jsem jen
onen příběh, jenž byl zapuzen!"

---17.I.2003, 18:49

2. Předtíší

(zapuzený příběh; listopad 2004 - leden 2005)

I.

ZA ZATAŽENÉHO DNE

dne příchodu jenž neodkladně opouští veškeré ptactvo
dne hluchého kdy listí stromům čím dál více těžkne
nehybnost za podkrovními okny určená k prokrajování
když náhle zachvěje se
Takový návrat že neví se ani
kde se předtím vlastně bylo natožpak zda brzy
se nepůjde zas zpátky Shledávání
tohoto města nejprve v pokusu o jakýsi prostor
Odmlžování celého údolí vstříc
Uvádění pomalé a opatrné
jako tehdejší kráčení kolem Stromu na kopci
při příliš jednoznačném vědomí významu oné hranice
na její překročení

 prostřednictvím rozhlížení uvazování
pohledů k jednotlivým uzlovým bodům
Obeznamování se s prostorem k němuž se *došlo*
zabydlování se v jednou již obydleném

tomto kraji do krajnosti *dovedeném* kde všichni vykořenění
naleznou své kořeny Takřečeném Předtíší neboť
dál se už jen mlčí

Nad městem
na kopci
kde kolem

roste žlutá tráva sešlapaná
v místech kam nikdo nechodí
kde na zemi nezůstává
otisk lidské šlépěje
po lecjakém dešti
stál STARÝ STROM

a od něj dál šla úzká pěšina
rovina do lůna Hor
jež živý tvor
prý nikdy nepřekročil

takže

jediným možným směrem kudy bylo lze se vydat
bylo *zpátky* dolů ze svahů do jejichž sbíhání
byli jsme tak samozřejmě vemknuti až zdáli
jsme se vymykat (Ono neodbytné shledávání
bezčasí a bezprostorí *vedoucí* až k odchodu
na cesty ty na kterých zabloudit se nedařilo
Musel teprve přijít čas přijetí
a odevzdání otevření se tomu co se otevírá)

Právě odsud
mělo Předtiší svou korunu hranici i střed
i samo sebe v pohledu přehlížejícím
svahy Trnového kopce se zříceninami Hrádku přímo pod námi
a domem historika Jeřábka nalevo od nás
 klesajícím Mokrou ulicí a dále do Centra
a na Hlavní Slepou pak opouštějícím město po staré cestě
míjejícím přitom Jezero zprava
 kam se ovšem neodchází nýbrž *uchyluje*
 v časech odpoledních či časech ztracení
 anebo obojí

tímto směrem
tedy jižním
je však kopcovitý horizont posazený ve vzdálenosti
přílišné abychom před sebou mohli jej sunout
či přímo překročit
a proto jenom ke zdvíhání nalézání nebe
zpravidla zataženého

Při opírání se o kmen Stromu z té druhé strany pak
za zády s celým tím údolím beztak jen nedbale zabydleným
vzhlížení k Horám
při opírání se o kmen nahnutý nad to co je před tichem
a zůstává nevyřčeno a tudíž s upřednostňováním

tomuto navzdory:

pravili v údolí „Přes tyto hory *nejde jít!*“
zůstali doma zavření ve svých pokojích abychom se nepokoušeli
při knížkách při svíčkách večerním čaji a radši tiší

III.

Toto zcela krajní prostředí vrženosti naší vyvrženosti
Odvrženost od krajů dřívějšků
až k sebenalézání kde všichni vykořenění přijdou na své kořeny
nutně na úbočích těchto nepřekročitelností
připouštějících jen jeden směr či *setrvání*
v krajině jež se zdá být téměř k oslovení
leč přec jen je zamlklá

podobně jako i Jezero
(„Jezero samoty mládí kde trávil jsi čas
a kam nikdy nikdo z nás - - -“
a podobné vytrženosti vesměs ve vytržení
drápané na zadní strany *úředních* oznámení
o unáhlených vystěhováních)

Jezero Nyní
v této jediné neochvějitelnosti
chvějivého zaznamenávání
tomto schylování ustavičném sice
kdežto teď k dešti
či jinému ukončování jež ztrácívá se samo v sobě
ani ne tak v očekávání jako spíš odtrženosti
tohoto „základního“ *podkrovního* přilnutí
Jezero k nepřčtení
kam chodilo se psát

IV.

Smrákání prvního dne tohoto prvního
podkrovního dne Toto rozprostírání se nad prostorem
snášení snesitelné snad v každém zčeření hladiny jezerní
po dopadu kamene při jejich přehlížení

Trvání večera který nemá za sebou
nic předchozího na čem bylo by lze pozůstávat
Předříkávání nedočkávané a přeci jen už je
co může býti pryč

Odevzdanost pro příští zdání
či jak to říci
Znovuzabydlování pro čas
kdy přijde odchod

V.

Tak jako sněženka vyrostlá v klínu oprýskané stěny
vklínění v tomto údolí sbíhání a ne už rozestupování

byli jsme odjakživa tou nejzazší
myslitelnou hranicí
a právě z ní a odsud odvozujeme své jméno
z tohoto pomyslného ukazatele kde Drak vypíná svůj hřbet:
TUDY ZE SVĚTA

(„A odtud dál šla úzká pěšina
rovina do lůna Hor
jež živý tvor prý nikdy nepřekročil“)
Místo jakoby k ničemu jinému
než svému konečnému opuštění
v časech dětství ztracení a nenalézání (anebo *naopak!*)
zatoulávání takřka každodenního
seznávání (zdálo se)
nezabydlenosti z nezabydlitelnosti
dny
trávené ve vytrvalé přípravě na Překročení
CHÓRISMOS

Pak
najednou
se jedno takové sbíhání z Kopce *zpět*
zastavilo někde až u Nepojmenovatelných že nezasluhují
Po procházení nemístných míst
nakonec však opět zde
v tomto navraceném nenávratnu kde pobyt
hraničí s bláznovstvím

Tomto údolí
pro něž doufá se že něco zbývá
tomto Zde
pomalého pronikání
až do středu obklopenosti

Nejlépe brát
dosavadnosti dosud došlé i nedošlé
jen jako sen
sen nutný k probuzení

ranní rádoby rozhlížení
usazení se v podkrovním bytě na Náměstí
(pokud Předtiší nepozbyde své prostorovosti a jeho s ní)
vstanutí k oknu
za nímž je vyvstávání
(odhrnout záclonu a dotknout se dlaní
okenní tabule vydržet že je ledová)

Takový návrat že neví se ani kde se předtím
vlastně bylo
 nanejvýše z dopolední procházky
prošlé směrem projednou jiným
Už si tím prošli a je zase ráno
jen pomalého zapomínání snů a vzpomínání sebe
Kronikáře města kam se vždycky jenom *přicházelo*

Dějiny nedodějitelnosti nezavršitelnosti
odehrávání pod vrcholky
jejichž nepřekročitelnost

postuluje hned první naskytnuvší se pohled
kde slunce je nevyvstatelné
a proto tam zapadá

děni korunovatelné pouze tím
co nad ním se rozprostírá (Trnový kopec)
či opuštěním „všeho co je zdejší...“
a překřtěním „...na včerejší“

jež není snesitelné
bez nadlehčování Jezerem a jinými okolnostmi výstupy (ANAGOGAI)
k historiku Jeřábkovi a jeho osvětlování všeho možného
(lampičkou ovšem a tedy za přinejmenším připouštění
neuhasínajícího příšeří jakože symetrie

se stává dokonalou teprve
v uzavírání toho
co jí samotné se vymyká či přímo
(ji) překračuje
tak jako oněch osm překračujících
bylo osm

právě onak)
vyprávění jakožto čára totiž
jest druhotnost za všemi zanechanými dosud-křížovatkami
obkružováním při působení síly dostředivé
abychom posléze pak vymrštění
mohli být (větrný kruh
jako cyklon či co vtahující do sebe
jednou již vyvržené) *neboli*
Jakmile zabydlenost *dosahuje* jisté
nevykořenitelné hranice PŘEKRAČUJE SE

Avšak zatím ne víc nežli tento setrvávající pohyb
určený samousebraností údolí
bez jakéhokoli scházení a tedy též (nutnosti) vycházení
zaběhnutost každodopoledního odbíhání:

Co ve svých mezích *trvá* na nevymezitelnosti
podzimní procházka co do obvyklosti až *vypočtená*
leč s jiným přehlížením údolí odjinud zamlženého
Jediné co zůstává
je Strom Ukazatel
hranice i střed pod ním leží to co zbývá z zítřka
patník na úpatí toho
vystávajícího až k zakrývání obzoru

čili
setrvávání za vytrvalého sněžení
v tomto předtíši před výší a vším co ještě není obsazeno

přícházení aby se *nechalo přijít*

Naklonění přes sráz propastné minulosti

v obýváku historika Josefa Jeřábka z jehož
zahrady za domem dalo se shlížet

téměř jako od Stromu jenž pak ale zahrnuje
právě i to určující

na celé Předtiší

Historik Jeřábek v podzimu života
(čili celou jednu polici v knihovně
zabíraly jeho vlastní spisy
Stačili jsme ještě zastihnout čas
téměř už shromážděný nad městem na kopci
aby vydal se *dál*)
vyprávějící

že jako první prý do tohoto kraje
přišel král který
přišel o svou korunu
a že zdejší skřítkové
mu pak ukuli korunu novou
„ze zlata ryzího a z drahých kamenů“

a učinili jej
svým vládcem
neboť zde všichni vykořenění naleznou své kořeny
a že dovedly-li je jejich kroky
sem pak nikam dál již nemohou a odsud ono
dovádění do krajností
To co je potom nazýváno
zříceninami Hrádku pozůstatkem
onoho času hmatatelným
i s vřesem jenž vyrůstá mezi spárami
zbývajících kamenů „NIKOLI“ řekl

historik Jeřábek „ovšem jsem *prvním* historikem
tohoto města prvním jeho kronikářem A můj deník
je vysloveně nudný - - -“

takže
 nikoli zříceniny Hrádku ale malého kláštera
 a zdejší lidé nejsou krve královské nýbrž utečenců potomci
 a vyhnaných jako osm bratří kteří přišli dávno předtím
 než se dole v údolí město začalo stavět
 odešli ze světa pozdního sem
 kde krajina dosud dává na srozuměnou své stvoření

vypravěč
byv v tom čase mlád a ještě skoro dítě
se pak

během jednoho ze skutečně *prvních* setkání
se starým historikem

zeptal

A kdy a kdo
zasadil Strom?

VIII.

Nastal den o němž řeklo se
že nastane Osm lidí se sejde
na kopci nad městem a odejde
 Den přišel

„Osm lidí zabloudilo v lese
a hned zapomněli na to lidstvu
splynuli hned s mlhou pod vrcholky hor
sami sobě se pak stali stíny jejich štítů“
Vypráví se o nich
a jak opustili svět

Bylo ráno 6:30 ráno na místě předem
dohodnutého setkání dne který
„poznáme až přijde že přišel
do té doby ne“
Podzimní vítr předehrával svítání předpokládané
za pokrývkou mračen mlha
se na Předtiší *teprve* snášela
Zbývalo
 přehlédnutí údolí že nezbývá nic pro ně již
 otočení
 a pak první krok
 a dál až k zapomnění

Stáli tam nevěřicně že to mají být zrovna oni
Ze Stromu opadl poslední list
VYŠLI

Záznamy z kroniky když se jaro vlamovalo a všechno zestárlé se za předjarních vichrů upomíná ten den)	historika Jeřábka přišedšího do Předtiší přes nebe do života počínalo probouzet ze své smrti (Toulavosti kdy je listí dosud všechno spadané
---	--

Byl už tehdy velmi stár a věděl že zde
kde od všeho je daleko ke všemu je blíž

„Co bylo předtím lze jen tušit na základě všemožných zkazků
porůznu roztroušených zápiscích odcházejících
a k ničemu zanechanému nelze se už vrátit“ (s výjimkou tohoto města
jež z podstaty své je nezanechatelné)

„...a pak ta vyprávění o tom kterák
osm lidí zabloudilo v Lese
a hned zapomněli na to lidstvu
splynuli hned s mlhou pod vrcholky Hor
sami sobě se pak stali stíny jejich štítů - - -“

Až odejdou nebude zbývat už nic pro toto údolí
zatím se zachovávající právě tímto očekáváním (!)

Třeba to opravdu tušil že sám bude otevírat
dveře vyjití zvěstovat je či přímo osnovat
onen závěrečný akord v němž ozývá se vše
co bylo a co směřovalo k němu akord symfonie *Deváté* ovšem

„Skřítci jsou pouze *způsob* symbol
každodopoledních vycházení *tím* směrem TO JÁ jsem napsal báseň
o Stromu na kopci jíž jsem ho korunoval
NYNÍ JDĚTE!“

Odešel
krátce předtím než se osm přátel sešlo za jistého svítání
byli to ti kdo ještě stihli zastihnout
čas jeho čas
dětství trávili s ním s jeho knihami
pobíhali po kopcích po obou stranách údolí
poté co prožili *nutné* odcizení přimkli se nadobro k tomu městu
zabydlenost dosáhla nevykořenitelné hranice
nyní k překročení

A tak se tam střetli všechny svoje věci na zádech
a dřívějšky *k přenesení* –

bude to jako když se něco PŘENÁŠÍ PŘES SRDCE
anebo jako když v *něm* neseme si - - -

Hle
zestárl svět a my si toho málem ani nevšimnuli
„Přes tyto hory *nejde jít!*“ pravili v údolí abychom se nepokoušeli
zůstali doma zavření ve svých pokojích
při knížkách při svíčkách večerním čaji
a radši tiší

Přes tyto hory nejde jít DOKUD
dokud dokud dokud
To co je před tichem a zůstává nevyřčeno
nyní *pod námi* se rozprostírá cele a tedy uzavřené
že stačí už jen ústa otevřít

Tak vykročili a Strom patník hranice i střed
se náhle octl za nimi

3. Kamínek ze země vzatý (dodatky a komentáře, jaro - léto 2005)

BYLO TO ASI nějak tehdy, když bylo Předtiší vyplněno, srovnáno s okolní zemí - kameny z domů byly rozneseny po horách, dřevem Stromu topilo se při spalování, z něhož popel tak vydatně sypán byl do Jezera, až v něm utonulo. Město ještě ani jednou neobešlo dokola a už bylo strženo a čím na to se nepříjde, protože už není kam přijít, ba ani do údolí prázdného k vyprávění o tom, co tam chybí.

Zbývá však toto: malinký kamínek zvednutý ze země, z prostředka zpáteční cesty a tudíž (z tušení) jakési nepatřičnosti jeho případného překročení - s tím pak spojeno je shledání, že doposud se navracelo na nesprávné místo - a tedy obrat, vykročení dohasínajícimu podvečeru nikoli navzdory, alébrž vstříc. Nestanovitelnost takového počátku ovšem, protože na pěšině...

---ST 31.VIII.2005, 13:36

Jsou místa na cestách
(tak jako v snách)
odkud dále návratu už není
kdy opouští se všechno zdejší
označuje za včerejší
vykračuje k zabloudění

Jako kdyby prosvítala mezi hmatatelným během procházení podvečerem - opačným směrem -
navracení z vycházky navyklého nevycházení ovšem s pomyšlením že se právě cosi ZANECHÁVÁ

Ono je ale vcelku lhostejné kam se oněch osm vlastně nakonec vydávalo protože neumíme popsat
krajinu Snad pouze že tam zůstává vše co sem se již nevrátí - sem kde je to opouštěno pozvolna
všemi a vším až nakonec vytrácí se sama krajina hranice obzor...

Osm lidí zabloudilo v lese
a hned všichni zapomněli na to
Lidstvu splynuli již s mlhou
pod vrcholky hor sami sobě
se pak stali stíny jejich štítů
Vypráví se o nich a jak opustili svět

Jak se o nich jinak může vyprávět než TEĎ? v tomto pozůstávání na tom už odešlém - byly zde
dříve hluboké lesy Odtrženost míst od vlastní minulosti která byla vykázána ne do patřičných mezí
nýbrž kamsi zcela za hranice

/OPROSTIT PROSTOR ode všeho co na něj bylo během časů naneseno a znovu zalesnit/

---ČT 12.V.2005

ZVEDAT ZE ZEMĚ to co tam onehdy bylo přemístěno - kupříkladu nějaký nepatrný kamínek který se sice našel na cestě takové že na ní byl přikrytý i prach dříve však náležel horám - anebo jezernímu dnu...

/snad představa jakéhosi zpřeházeného světa kde to zpřeházené jsou beztak jen pozůstatky/

---ČT 12.V.2005

USTUPOVAL zvolna podvečer když na cestě té na níž je překrytý i prach byl zvednut ze země malinký kamínek onehdy tam nějak přemístěný z vrcholků hor či jezerního dna - dávaje to na srozuměnou nepatřičností svého nynějšího umístění zasazením do zvolna zasychajícího bláta po předjarních deštích které už nepřijdou stejně jako nepřijde nic v čeho návrat doufalo se až skončí zima a co zatím někde zůstalo uvázlo někde daleko kam nemáme přístup

---PÁ 13.V.2005

VE SVĚTĚ TAK STARÉM že není už v něm možno hledat nýbrž pouze shledávat --- přesto (navzdory snad) byl nalezen a ze země zvednut malinký kamínek

Tak starý je to svět
že již nelze v něm hledat pouze
shledávat malinký kamínek na cestě zpět
ze země zvednout a z nouze

začít číst dějiny jeho přemístění (...)

...že totiž na vrcholku hory dříve byl či na jezerním dně a možná obojí a tak dále což se bude muset ještě napsat --- OBKRUŽOVÁNÍ

obeznamování
vycházka
nikoli vyhledávající
jen z uvěznění

---SO 14.V.2005

Takové náhlé (anebo unáhlené) sebashledávání na lesní cestě vedoucí jednoznačně pryč ---

Sčítání ticha na prstech
po soumraku zbylých
kterých je víc o kolik tají se dech
v překřičených chvílích

---ST 25.V.2005

Mohlo se to odehrát tolika různými způsoby. Též i takto. Skutečně se mohl jen tak jakoby najednou rozhodnout opustit svět, naložit si všechny svoje věci na záda a vyjít - a vcelku lhostejno už, zda během rána tak neodehnatelné nepřítomnosti nebo ve chvílích západu slunce, předpokládaného za mračny, dohasínání a pozvolného ustupování, do něhož se vkračuje. Stejně tak se ovšem už zkrátka nemusel během oné obvyklé každodopolední procházky obrátit k návratu, shledat, že se dosud vracel na nesprávné místo. Mohli se také všichni společně odkudsi navracet kamsi, nejspíše domů, a zcela náhle upoutání nečekaně se naskytnuvším výhledem (ať už proto, že se objevil teprve nedávno, nebo že tamtudy už dlouho nešli), pojali úmysl jít se tam podívat, jenom na chvíli - tak, jako se na chvíli vykračuje ke kořenům duhy... (i poté, co ustane déšť)

---PÁ 27.V.2005

Rozhodnutí pojaté ráno při probuzení do zcela neočekávaného světa - tedy rozhodnutí z něho vyjít

Na cestě té na níž zabloudit se nedařilo
kde jsou léta naskládána ve vrstvách že
překrývají i prach ---

VÝCHODISKO. Stalo se jednoho jara, že se kdosi (jehož lze jen stěží jmenovat) jakoby najednou rozhodl opustit svět - naložit si všechny svoje věci na záda a vyjít. I učinil tak. Vstal a bez dlouhého přemýšlení si do nevelkého starého ruksaku zabalil pár zbytečností, o nichž se domníval, že by se bez nich nemohl obejít. Zbytek bez váhání zanechal těm, kdo přijdou po něm - to už on bude dávno pryč, i když v onu chvíli ještě vůbec netušil, kde by to "pryč" mělo být. Obul si boty, oblékl kabát, nasadil na záda batoh a vyšel. Smutný z toho, kolik věcí se už nikdy nevrátí (a to ani na jaře), zamýšlel vydat se právě tam, kde všechny zůstaly. Nějaké takové místo musí přeci být. Nezapochyboval o tom ani na vteřinu, když se krok za korkem vnořoval do zvolna ustupujícího podvečera, až mu nad hlavou počly svítat hvězdy.

---NE 22.V.2005

VYSTÝSKÁVÁNÍ MÍSTA vybydleného
před dlouhou dobou
na jakémsi kopci pod horami
k němuž nakonec se došlo -
cosi co bývalo pozvolna nyní
přerůstá v pustinu
A náznak staré cesty mezi žlutou travou
stoupá dál do hor
které to uzavřou

ČT 3.XI.2005, 11:47

Onen kamínek
jenž s sebou celé svoje dlouhé putování nosíš
ti nezbývá než nakonec
odložit sem na zbývající skálu
aby měl kam patřit
i když beztak vůbec asi
nebylo to tady

odkud vzat byl odnesen
přímo doprostřed zpáteční cesty
z tvé tehdejší podvečerní procházky
až shledal jsi
že ses dosud vracel
na nesprávné místo
Přijdou si pro něj---

---ČT 3.XI.2005

Úplně staříčkový zbrázděný
tolikými křížovatkami a odbočkami
až se všechny slily v jeden směr
v noci vyšel
usadil se na bývalou skálu která ještě dříve
byla zdí a jal se jako vždycky
sčítat hvězdy hledat která chybí

úlomek slzy oné jež spadla
snad aby vzklíčilo---

---ČT 3.XI.2005, 12:12

Dosud leží mlha nad městem
(je časně ráno a lidé ještě nevyšli
ji protrhat
z rozličných svých snů
o příchodech procházkách
ven
na ně)

---PÁ 3.VI.2005

Musím o tom psát já" řekla Ta nemluvná "alespoň já
když ty stále jenom
zamyšleně procházíš já která to neumím"
(jmenovali ji tak proto že když se trápila
trpěla mlčky) Jejímu
deníku vděčíme za množství záznamů
z Předtiší té doby
tj. po odchodu historika Jeřábka
a před odchodem těch

---ST 8.VI.2005

"Nemůžeme už
PŘECHÁZET MLČENÍM"
ozvalo se
zpoza skal
"Víš
na kolika místech
kam nikdo nechodí
zůstává po nás
sešlapaná tráva?"

---SO 4.I.2006, 23:17

Jsem kronikářem kroků kdysi odešlých již
a jak jsem k tomu přišel nevím
jenom že je tomu dávno co z prostředka zpáteční cesty
zvedl jsem malinký kamínek odkudsi tam zřejmě přemístěný
a od té chvíle ---

Nastávaly soumraky a odevšad se opouštělo
země byla už rovná a tedy též k úplnému přehlédnutí
nerozkvétaly červánky nad pampeliškovým chmýřím
jímž dál těžkly svému času v naprostém bezvětrí
Byla to doba opotřebovaná natolik že v ní domy stavěly se z prachu
když už ani zkamenělých srdcí se nedostávalo
Lidé chodili po ulicích s dlaněmi nastavenými padajícím hvězdám
Ale nic nikdo neviděl
Tak jako že nic nezbývalo
Nevím je-li toho všeho třeba
abychom nabrali do rukou svou vykořeněnost to
že dosud jsme se navraceli na nesprávné místo
leč stalo se
tak jako se vstává po rozlámaných snech zcela zpřeházených
přemírou spánku aby se z toho na co je už pozdě
dalo přeci jenom odpovědět tomu co má ještě přijít

...pomezí
vyznačené ani ne oblázkem a stejně takto: "Jsem ze slzy"
což však jsem tehdy neslyšel
zatímco volání všech překříčených příběhů ze všech sil rozechvívalo
přešlapující ticho a to až k zastavení
a vykročení pak
a sice naopak
Bylo to možná něco podobného jako když vláčíme za sebou soumrak tak dlouho
až náhle zvrtné se nám ve svítání
rozhodně zamlžené
neboť veškerá pozadí takových odchodů bývají nejasná
jako sám podzim v plné síle svého stáří
ne-li za něho...

---ČT 3.XI.2005, 14:52

"STANOVIT POČÁTEK
je jako zasadit tu strom" řekl historik Jeřábek
"a my víme že nám chybí" - "Avšak... TADY
je příhodné místo..."

Na všechny strany byl výhled nepopsatelný
protože nad údolím se již několikátý den
drželo ticho

Stáli tam (on a ten kterého učil) -
kopec nad městem
všude kolem rostla žlutá tráva
a vytyčeného
doposud nic

---PÁ 3.VI.2005

III. THE WASTE LAND EXPRESS (2003 - 2005)

*...právě, že železnice
půlila pustinu
(kde zbyly koleje)...*

Vzdálen, na planině za chladné noci,
na obálku knihy napsal
"Zbytečná duše" a potom odkráčel
na nejbližší železniční stanici.

---8.IV.2002

EXPOSITIO

Stalo se jednoho jara, že
se osm lidí sešlo na nádraží
za městem, aby je opustili.
Zima mizející mezi prsty, mezi pražci
na kolejích sněženky se probíjely k světlu,
vál vítr, který obracel se proti směru cesty -
neodvratné navracení
toho, co odešlo,
chvíle, kdy se oni vydávali *dál*
a nevěděli kam.

Sami sebe shledali na místě
tom jakoby v probouzení,
s nejistotou, s mlhou tam, kde byli předtím.
Sotva svítalo...

Jména jim byla teprv
dodatečně přidělena,
stejně jako *odkud* přišli.

Nádraží neudržované
po dlouhá léta
pod širým nebem,
jež však skrze mračna neprosvítá.
Nádraží rozbořené, odkud
se vždy jen odcházelo
při zjištění,
že nezbývá již nic
pro tento svět,
kde ubývá i dní, během kterých se lze svěřovat.
Kdy vše je ztraceno natolik, že nastává čas
se vytratit.
Sami sobě ztrácíme se.
Kam?

Vlak přes pustinu, neboli
The Waste Land Express, odsud až na druhý
konec světa, cesta dlouhá, mnoho dní,
třeba i čtyřicet.

Sešli se tam z rozličných svých cest
dřívějších, či spíše *dobloudili*.
Překvapeně, nevěřičně patřili
na sebe navzájem
a rděli se
jak ranní obloha.

Scriptor: Chtěl bych jednou
vypsat historii té planiny.
Historii ještě nepočatou, anebo kdy dávno
je už po ní a všechno
srovnáno se zemí
tak doslova, jak jen lze vyslovit na
této rovině bez stínu (stále pod mrakem)
tuto neobejmutelnost, jež však ve svém kruhu

uzavírá *nás*,

Příběh bolestný
jenž z mlhy vyvstává,
sotvaže *k tušení*.

---18.I.2005

Vítr vytrval
než stalo se zbořeníště

Svět zmizel pod troskami
a my zůstali jsme sami

Jenom západ slunce ještě zbyl
zázračný jenomže potom je tma

A když je tma mnohem hůř
se chodí po zbořeníštích

Každá noc až příliš k nespletení -
jako trní

Je to svět tak starý
že už ani nevíme jak
mu máme říkat

kdy už ubývá i dní
během kterých se lze svěřovat

A co zbývá nám navrátilcům z planiny
nikdy už ne bez viny

abychom mohli aspoň sčítat hvězdy
a hledat která chybí

a aby bylo dost tmy na pokusy
zapálit si svíčku

Housličky za tmy v bezvětrnu či doprovázeny
jím (doprovázeny téměř až
k silnici kde vypadávají smyčce z rukou
jelikož náhle není oč se opřít
leda do vzdouvání) ...

PLÁŇ OPLOCENÁ a vrata zavřená. Dříve zde však byla aspoň jakás takás schopnost pronikání, co do možnosti bylo otevřené probouzení do snů na nočních nábrežích mezi zjevně opuštěnými, vyklizenými domy, když opodál za městem byl po polích sníh přinejmenším roztroušený a veškeré případné prostupování zejména se dotýkalo sněženek. V časech dnešních (jsou-li to ještě časy) jako kdyby nebyl již k rozeznání původ nádraží té odtrženosti, kde se právě na kolejích probíjejí k světlu - jako kdyby k přísouzení zbývaly už pouze nesčetné škarpy u silnic za deště a k uzoufání, protože lesy jsou sice nablízku, leč všechny obsazené...

--- NE 20.II.2005, 17:33

SNAŽIT SE PŘEPLAKAT nepřetržitost podzimních dešťů i vytrvalost zimy, usidlující se zejména v lesích - a tedy k nevycházení. Látání svátečních šatů - svátečních šatů o trní potrhanych - v světničce bez kamen, v níž slzy zamrzají, zatímco nedaleko je zamrzlé hned celé jezero. Modlitba růžence v osamělé kapličce v polích, kam duše zanáší už pouze vítr.

---NE 27.II.2005, 18:03

TOTIŽ:

Prázdný dům na samotě
vzdáleně prázdný / když se tam po nocích
scházejí

bytosti
z propsaných šuplat
zavřených skříní
když / usínáš tak
že všechny to budí
(a nediv se / prosím tě)
když v horách
anebo při měsíčku na pasece
si nemůžou povídat
neboť se bojíš
neboť jsi zvyklý
navečer
zamykat
své dveře

---28.II.2002

Odpověděla
že nosí vlasy tak dlouhé
protože do deště
(v němž chodila shrbená)
Byla vídána jak dlouho do noci stojí
pod rozsvícenými okny nemocnic
sama se svícnem
(v tom dešti)
načež lidé usoudili
že není odkud by vlastně
mohla přicházet
a vyhnali ji tedy z města
Dobloudila až někam
kde se začla učit splývat
s čím dál větším počtem stromů
až zahrnul ji jednou celý les
Později možná
i přesazování...

---ČT 8.IX.2005, 15:57

Vypráví se o té jež prochází planinou
a na zem klade zapálené svíce
Možná jde o způsob vytyčování
jakési cesty
když za dne je tma už třináctý
den...
Asi je to ta samá která před časem
za dešťů klepávala lidem na dveře
celá promočená a špinavá od bláta
v každé ruce kufr
a kolem krku růženec
ta (ztracená víla?) která když jí
otevřeli
řekla jim:
"Lhala bych vám
kdybych teď řekla že nemám kam jít
protože jsem ještě neobešla ani
půlku domů v městě"

---SO 17.IX.2005, 20:50

Řekl: "Putoval jsem dlouho, ponejvíce přes planiny,
neustále vláčel jsem s sebou
vlastní vykořeněnost natolik, že mi v ruksaku
na zádech už na nic více nezbývalo místo.
Až jsem se stal stromem..."

---SO 17.XI.2005, 21:07

BÝT

jako když nám začnou odnášet
všechny věci z pokoje
a my jsme zatím sotva vstali

---2.V.2003, 22:05

Po kouscích pomalu
ubývá ze světa -
tak o lampičku
ohříváme ruce
a nevzpomínáme
než na tehdejší
uváznutí na rozvalinách
v mezeře mezi kameny
když pak se rozpršelo

Tehdy
kdy hledali jsme kde ještě
bychom mohli být

---3.V.2003,17:40

Doposud bydlíme -
přes všechna vyhánění
přes všechna stěhování

a všechny noci strávené na planinách
za deště když všechny lesy
byly obsazené

Doposud jsme
Zůstáváme
třebaže přežitků

Být připlakáni do nějakého stísněného nočního pokoje, prořezávaného slunečními paprsky - s okny bez závěsů a svíčkou přes poledne rozžínanou, neboť noc si zdá se usmyslila TRVAT USTAVIČNĚ.

NEROZEZNÁVAT UŽ ANI vlastní výkřik mezi zlomky *ptačí řeči* - neustálé vtahování do jakýchsi rozhovorů, jejichž obsah lze i během procházek pouze nastítnit - a to ponejvíce těch, kdy slunce zapadá jenom co předpoklad, protože za mračny, přičemž my tomuto právě dohasínajícímu příšeří VYCHÁZÍME VSTRČÍC.

---ČT 26.V.2005

PŘIDĚLOVÁNÍ útržků prostorů /sic!/ k útržkům pocitů, dějů i pamětí, útržkům sesbírávaným po prašných podlahách určených komůrek za nepřetržitého vyměňování cedulek na dveřích, s poslední svíčkou mezi zuby křečovitě drženou - při hrozbě průvanu.

---NE 20.II.2005, 17:39

Neustálé střetávání s vlastním stářím, které jednou v sobě samém bude nalezeno. Život v zrcadlové místnosti, kde i okna odrážejí - a především pak všechno přeslechnuté, střádané po léta, strávená ve sklepních komůrkách či podkrovních pokojích při třepotavém plaménku svíčky, ozlacujícím stále zaslzené líce - právě tak nedosažitelná je otázka po místě pobytu - navzdory nepřetržitému oklepávání zdí a shledávání, že zde vskutku nejsou žádné dveře, přinejmenším ne ty k otevření.

Zlomená srdce tak špatně srostlá, že bychom si je měli zkusit znovu zlomit. Že se toho zapomenulo přehnaně mnoho a v čase, který nastal, zbývá už jen ticho - jakožto ozvěna...

---ČT 26.V.2005

V ULIČKÁCH, jež nakonec natolik se uklikatí, až nezbude kout - a právě v takových po vysídlení se usidluje, právě do nich se vychází, když jsou lampy rozžehnuty a stíny zdají se sbíhat ze všech stran--- anebo naopak, že už i svými vlastními přízraky jsme opouštěni a že je nemůžeme následovat a že i hvězdy nad naší hlavou hrozí rozutečením... takže v čirém zoufalství rozrážíme vrata prvního naskytnuvšího se domu - a zde je nalézáme, shluknuté v podkroví a hrůzně k nerozeznání.

---PO 21.II.2005, 18:07

Doposud bydlíme-
přes všechna vyhánění
přes všechna stěhování

a všechny noci strávené na planinách
za deště když všechny lesy
byly obsazené

Doposud jsme
Zůstáváme
třebaže přežitků

---15.V.200

rozhovory
ve stavení někde poblíž
železniční
tratě a tedy
neustále
míjeného
o čem (?)
či
nad čím
pláč?

(a co se stává
s planinou
když na ni
napadne sněh
a jediné co lze
odečíst
ze stop
je přešlapování?

---PÁ 30.XII.2005, 20:22

beztak
zbývalo zbývání

a v něm
způsobené bolesti
a uzamykání

nedohledna...
(i) lednových ulic

tání
a šátrání
ve skříni
po světříku
jenž by vystačil i na zamrzlé
srdce

---PO 2.I.2006, 20:46

DŮM OPUŠTĚNÝ, kde na podlaze pod prachem pár prodrápaných papírů je ještě k nalezení. Dvojitá okna, jimiž dovnitř nepřetržitě se vlévá světlo měsíce a hvězd. Dům jen za noci, protože před svítáním přízraky usínají. Nesčetná schodiště na nichž (a v mezipatrech) štkají. Nářky nade vším představitelným, co lze určit ke zmaření.

Neví se, od kdy začali se tam scházet - vprostřed bývalých pastvin a polí, kam nalezení cesty stěžuje vždy sníh - tak, že snad ani přidat se nelze. Pozůstávání na tom, co trvá ze zimy i za parného léta, právě na tom množství roztroušenosti, jež dále vedla by už k shlukování - a především pak přiklání se k těm odřezkům temných nocí zastřených, jež by se jinak co nepotřebné musely vyhodit---

---NE 27.II.2005, 17:43

Rozetmělo se
Snesl se
stesk
a vyhlížení
a nepřicházení...

Kam složit
duši? když
kolem
je jen
propadání
jitřní třas
z bání se být

S nocí pak
narůstá rozlelohst...
s nocí jako časem
kdy se
po chodbách
nosí
klapavé boty

---ČT 5.I.2006, 1:20

BÝVÁ TOMU TAK
v šepotech nespátřování
zalezlí za skříněmi
anebo při plamíncích
roztřesení o (své) vždy poslední
a radši po schodech
než výtahem
na skončené století--- (?)

---PÁ 3.II.2006, 22:56

IV. TŘÍLETÁ SYMFONIE (zlomky "skladatelského cyklu")

*Pohled', už se zase smráká tak,
že dokonce i samo srdce
klesá níž,
až někam na mýtinu
k pomníku
té slzy...*

---předjaří 2002

*Vždyť co po nás zůstane
vyjma prázdné
komůrky v blázinci
do které beztak brzy
zabydlí dalšího?*

----21.IV.2003 v noci

KDYŽ SE JEDNOTLIVÉ komůrky rozdělovaly, přišel jako poslední, navíc původně tam ani nechtěl - pobíhal prázdnými ulicemi s vlajícím zimníkem a jiné dveře nenalezl otevřené - a tak tam stál, promrzlý a udýchaný, motal páté přes deváté, většinou cosi o jakémsi pronásledování, až se na vrátnici dovtípili, že je to ten, který se od rána pohřešuje. Dostal ještě docela milosrdné prášky, horký čaj a podkrovní pokoj.

Do chumelenice vyhlížel, jako by se hledal - jeho řeč úředně zbavili významu - věděl tedy, že on sám za sebou už nepřijde.

---NE 27.II.2005, 18:23

DOBA

kdy se nám tma
za oknem
změní v zrcadlo
kdy začneme splývat
s výhledem jenž okno skýtá
a nalézat
vše dávno ztracené a přeslechnuté
jenom ne sebe
(s řečí úředně
významu zbavenou
abychom za sebou
nemohli už přijít)

BYLO LÉTO

léto znamenající setrvávání
potažmo prázdniny
a jakože nejvyšší setrvalost
ční na rovině
tak právě tam
(a ovšem rovině alespoň
částečně náhorní
aby se splnila i druhá podmínka -
jenomže k neutíkání)

bylo mu osmnáct
dirigoval již tehdy
a také skládal
již tehdy
nedoslýchavý *k*
kladl kvádr na kvádr
svého budoucího zazdění
netuše to
(netuše že
míjené stmeluje
mnohem více nežli zachycené
až nezbude místo pro okna
a právě ona
obezděná temnota
se stane *tématem*)

ZATÍM ze svého pokoje
přehlížel alej
kde stromy odrostlé jaru
jako by se vypínaly jenom proto
aby zadržely nebesa
Skládání nešlo
chyběl mu výstup
(v té krajině rovné způsobem
až drásavým)
tak aspoň za noci
na seníku sčítal hvězdy
hledal
která chybí

a která z padajících
mohla by *zažehnout*
ke slyšení sotvaže křik
kolikrát však přešlo
bez povšimnutí
kolem ticho
nelze ani spočítat

Ustavičné spekulace
z jaké strany dveří vlastně
ční klíč
od této komůrky určené
odtržeností
neobejmutelností
těch co nás každonočně
navštěvují
až se samým strachem schováváme
pod peřinu
jak malé děti
jimiž *dávno* nemůžeme být
Přesto se rozhodli
spát na zemi
aby postel zůstala volná
pro případ že by návštěva přišla

DOBA kdy zcela nevyhnutelně
všechno co kdy vyhlížené
splyne
v jedné tmě -
stěží šestileté dítě
náhle
na pozadí zákeřného léta
vyslechnuvší vyprávění o člověku
a hudbu kterou napsal
a dotek doby kdy
dotknout se
nebude už lze
(snad zbude
úsměv?)
vše
s takovým úsilím o zapomenutí
až nebyl to návrat
když co osmnáctiletý trávil
v té rovině
prázdniny
stravován
setrváváním
v žáru jenž nezažehla žádná
z padajících hvězd
Krátko poté přišel
dopis o smrti
a on věděl
že už nikdy nebude s to přijet
že není *kam*
A teď dochází mu
že on
skladatel
pokaždé pouze přeslýchal -
první *obrazné*
návštěvě v nemocnici
(během rána hluchnoucího
v *celém* prostoru)
oznámil
"Není to nic vážného ale zemřít
na to mohu každý den"
Život
co *uzavřený* strom
zakořeněný pod dlážděním
čili lemující
Lemující co?!
(Ano
jsou i taková
zvolání do noci
končící
ale obvykle
zběsilými úprky po uličním dláždění

končícími
na dvoře *té samé* budovy
Doposud)
JEDNOU
(dotázán na stav
z důvodů dávkování)
ODVĚTIL
"Nevýslovné
Na klavír však smím hrát
jen jednu hodinu
za dva dny- -"
Ale je to takováže my sami jsme uprchli
a v zastavení
už nerozeznáváme
Zrození a smrt
co ruce od sebe rozpažené
když už ani u potlesku
po Deváté
nebyl

Nemocniční pokojík pozdě v noci a před vyměňováním
(a k tomu v listopadu kdy bývají podoby odkládány
sic ke svému zdvínání ze země...) -
ze všech poskytnutelných výhledů zdál se ti nejvlastnější
ten zcizený
pro toto srdce a pro tuto svíci
vzájemné---
(právě ten prorážený do zdí při migrénách
za krajinou)
a ze všeho přeslechnutého skládal jsi svou symfonii
Teď
ti nezbývá už jediná sklenice na přechovávání měsíčního svitu
a nejinak nežli takto měří se stáří
Asi i bez dovětku---

---ČT 8.IX.2005, 15:22

POVOLENÁ VYCHÁZKA Z LÉČEBNY - ZESTÁRLÉHO SKLADATELE, KTERÝ VŠAK S
ŘEČÍ ÚŘEDNĚ VÝZNAMU ZBAVENOU SÁM ZA SEBOU NEMŮŽE UŽ PŘIJÍT

PŘIŠLI za ním *před* podvečerem a se slovy: "Můžete si teď vyjít. Možná, že ještě stihnete les. A ne, neberte si s sebou nic - beztak vám teď budeme uklízet pokoj a to tady nesmíte být."

UDRŽOVÁNÍ V ODTRŽENOSTI od toho, co z nezbytí musíme považovat ne za své (různé
růžence držené křečovitě v dlaních a podobně), nýbrž za *sebe*. Kterak potom mohli bychom celí
utěct, když zároveň jsme na tolika místech, zde i tam - nejinak než s tímhle oni počítají - že budeme
to dokonce snad a jenom my sami, kdo nás (pro tuto rozptýlenost) bude po *pokus*u po ulicích
pronásledovat, usilovat o naše dopadení a odvedení zpět. Beztak jiné dveře otevřené k nalezení
nejdou, nežli té Budovy, z níž jsme prchli.

KDO BY ALE STÁL o takové jezírko v lesích sice zrcadlící nesčetná doznívání jenomže v rovině -
-- rovině kde vždy stromy lemují i když jen sebe navzájem

vycházky neboli to povolené při čem s ničím nepočítá se pro návrat či přinášení které *procházka*
vždy jinak skýtá a co právě tady není a sice hranice a ona nejvíce když překročení bez jediné hlásky
vydané znamená vydat se tam ODKUD pak budeme se vydávat potažmo zakotvování při zachování
domova i kdyby jen k jeho konečnému opuštění zatímco zde je tím co neseme si na zádech nic
jiného než naše uvěznění dosažitelnost dostihnutelnost jakéhokoliv útěku pak vyplývá z toho /
poután a ovšem vyhánění abychom ani v přiděleném nemohli se zabydlet nýbrž zabydlování *jsme* -
a tedy *způsob* - jak aspoň se zdá za vykvétajících podvečerů podmračených však že bude beztak na
konci onoho spíše samozvaného lesa zkrátka plot...

--- PO 25.IV.2005

NESHLEDAL však na vrcholu
hledaný strom a tak rozběhl se dolů
chodidla bosá maje ruce rozpažené
(v objímání oněch stránek?
kde ční jen pahýly dávno sklizeného
jak upomínky hrot)

ten jehož sama svatá Panna jednou již
zachránila před utonutím (a to tím
kdy po nocích a s svíci v ruce taval ledy
na nichž stál) podruhé pak právě tehdy když
tváří svou narazil na hladinu takového jezera které nečekal
a v němž se neshlédl
jenomže jež v zimě zamrzá činí se nepřístupným

ROZHODNUTÍ opustit postel a na zemi spát pojaté nejméně napůl co pozvání ale jako tehdy když
odhodil peřiny (neboť nebylo v komůrce jiného místa kam sednout by mohla si) a ona se posadila
na polštář / podobně nyní

kdy rozhodl se sám v pokoji na poličce rovnat knihy utírat prach a perly poztrácené vždy nanovo z
podlahy sbírat a splétat / když mu totiž uklízejí oni vyhánějí ho při tom ven na nucené vycházky a
on musí *zanechávat*

beztak i teď
sdílení ustupujícího podvečera vždy se svitami vlastních příznaků až do úsvitu
pak jsou zvenčí okenice zavírány
v zámku otáčí se klíč - z které ale strany?

...korunka papírová přes poledne nošená kdy je člověku šest neboť po obědě jde se vždycky na
hodinu spát
a povstávání do zbělelé tmy---
ani spadané listí na kachlíčkových chodbách by už nezastavilo

JEDEN SMĚR a tedy setrvání - hlubinou vzat vynořivší se ve výstupu?
nebo útek *zcela zpět* když zřetelný byl zlom a že nic tam nekoření?

KTERÉ ÚDOLÍ?

protože i uvěznění jsou
nesená i vznesená

obojí k nesnesení jenomže první *děje* se a v druhém *prodlévá*

jedno je tím jež prostupují šepoty a tedy kde dvě spáry
na podlaze mezi kameny jsou jaksi zaoblenější

kdežto tam kde mlčí se prohlašování není svěřování schraňované
kdežto se vyhlašuje jakožto ozvěna

TAK ONAK ČI JINAK (protože alespoň svíčka a tma jedním vždy jsou a sice v chatrnosti - tak
zřejmě vzájemné leč přesto s *převažováním*)--- když klepal na dveře kde stále jen ty samé byly
otevřené

v uličkách vždy dosti úzkých pro úzkost a širokých na ukřižování---

zmínit se o tom nenazvatelném deště když jde se v něm---

pod oním ložem na němž se nespí složit si boty
nejiný než tento způsob aby v podzimu zas bylo odešlé
a na jaře přicházení a i když lecos se už nevrátí
tak aspoň dotyk (vyšlapat znovu tentokrát po trávě bez výčitek
že není kmene k obemknutí)

Takto to snést tak jako se vše snáší v usínání
jako ono na nás

---ST 27.IV.2005, 18:06

V. ANEŽKA A SKŘÍTEK (zlomky; 2005 - 2006)

II.

...jako odložili rodiče Anežku
jednou v Adventu (nebo po Vánocích
kdy už je po všem) do sídla slz
obezděné temnoty dětského domova
Procházela průvany na chodbách
doufajíc takto si vyzoufat
aspoň kousek místa na slzy
(jež se do pokoje přeprázdněného
dalšími pěti už nemohly vejít)
Nechávala si sfoukávat svíčku
a běhala bosa po dlaždicích
posetých spadáným listím dokud
jí do horečky nezačlo sněžit
Prý pak tma zbělela a zůstala tak
až do rána načež už Anežka
měla o čem mlčet do křiku
pokojíků "Zásloví..."
smály se jí ostatní děti
"Ty věříš na zásloví?! a že přijde
skřítek aby tě tam odvedl?"
Až když jí snům odrostlo srdce
vzali si ji jiní rodiče
k Pavlovi a malé Dorotce co si
spolu vůbec nerozuměli
Tak s nimi sestřička uprchla pryč a když
se děti vrátily domů rodiče
Anežku už znovu nepřijali
Nedopově- zená zela
si rázem co propast kterou lze překročit
pouze když zaslzí se v jezero
Tak se jí zdálo v suchu léta
když sama sobě stála ve výhledu
na podzim...

---NE 29.I.2006,13:42

III.

Komůrka Stolek a stolička malá skříň
nastokrát pročtená knihovnička
ustlaná postel vypnuté topení
za oknem tma prach všude utřený
a dveře zavřené a na ně klepání
budící nemocnou ze sna o pustině
kterak tam utekla s bratrem a sestřičkou
zase do samoty smutného sirotka
se křížkem na krku a mrazem po zádech---

---NE 29.I.2006, 20:34

IV.

zhášení
svíček před spaním
snášení
snů stoupajícím
pramínkem kouře
po pohádce
jak dopadla?
zajisté setkáním
protože Ticháček Anežku našel
přebrodil všechen
spadaný sníh
 se kterým splýval neboť
anděl je ten jenž se nechává
(až že dokreslit
pro kterouž spřízněnost nepřestávají
překopávat samoty
pokaždé odznova)
 až k ní
jež ležela
nespala
a sny žádné neměla
 - Jsem skřítek Ticháček Uprchnul
jsem ze své pohádky
do světa lidí neboť měla
skončit špatně
avšak
komu jsem odešel a za kým
hledám
je-li tedy svět
vždy o vyvažování
Stýská se m
ale stále jsem
a sice poslán
(skoro jako se někdy napřed
před Vánoci
posílají dárky
 vidíš
jak nepřestává sněžit
a jak se čím dál mohutněji
rozprostírá ticho
až i naše jména
zapadnou ?)

VI. NESOUVISLÉ POZNÁMKY

V den svých dvaadvacátých narozenin (v 13:42)
vyhlédnout z okna
na spáleniště jemuž se jaksí
dopřává čas

---ST 1.VI.2005, 13:42

...smyslem těchto každodopoledních
podzimních procházek
bylo zanešti list ze stromu
mezi jehličnany
kterážto
vytyčená cesta
pak
přechází
v zasněnost...

---SO 3.XII.2005, 22:46

Ano vlastně nic více nežli zoufalá bezobsažnost tohoto léta bez sebemenšího připodobování s ostrostí jež rozmazává podobu a sotva lze říci že zvolna právě a výhradně tento stojatý tok této řeky kolem poledne že vzniklý vír do sebe vtahuje většinu obyvatel města až dochází voda na utápění a obvyklou cestu z kavárny do komůrky prodchnuté zamlčováním lemují jen lhostejná dohasínání životů v nejostřejším světle Vrženost do tohoto místa jako přes palubu lodi v severních mořích Umrzání všemu co dosud bylo obydleno Východisko k nenalezení a o to méně v řeči Zamlklé sklánění nade vším o čem se domnívá že může prozradit Jen odjet a nechat se jímat jinými závratěmi z hlídkového koše na prostředním stěžni Jednotvárností neustálého vzdouvání

vše vyplývá z před mnoha lety vyhlášeného hledání toho co chybí Tehdy v tramvaji neděli a tmě Nutnému navracení na místa z kterých se vždy jenom vycházelo Přecházení jako se jinde přechází zima

---PÁ 27.V.2005

Protože živoří
plaví se na moři
S kamením v břiše
si o tom píše

Plaví se na lodi
nikam už nechodí
Na vlny shlíží
všechno ho tíží---

---avšak píseň tak samozřejmě a tak náhle mezi racky (racky doprovazeči-vyprovazeči) zaslechnutá píseň o opouštění toho co tu ovšem není Různé další způsoby kterak si navyknout na tyto dny zcela nezakryté a bez přeplakávání Ne zde nepomůže odchod k zabloudění ba není ani možný Zde jako by se ozývalo volání a nikoli my ve svých zamlklostech neustále putující kolem listopadu až jaksi druhotně vykroužíme toto léto Nutnost vnímat je co přístav či jeho ozvuky tomuto vnitrozemí zcela navzdory

a přesto se s téměř slunečnou samozřejmostí nalézáme v podvečerních lesích sotva se podmračí a vymýšlíme kterak uniknout z tohoto ostrova do vnitrozemí

(Bylo léto
Rozhodl se tedy vyhledat nejbližší přístav
a zamířit pryč
a sice k obsahu)

---PÁ 27.V.2005

"Ne nevím" řekl ti hlas půlhodinu před otázkou ke které
jsi nakonec s obtížemi došel
zablácenou cestou mezi poli
a patrně i trnům přičemž nebylo té noci zřejmé
co je zde osázeno a co se jen přimyká Při představě
přespání v prostoru tak otevřeném
se ti srdce svíralo úzkostí Vítr utichl

"Ne nevím ale považ že
ze všeho toho co utíká ti a co přeslýcháš
pro vlastní svůj křik že ze všeho toho
jsem já natolik už převažující
že se brzy zvrtnu ve svítání..."

---ČT 8.IX.2005, 14:58

Kde je to místo jímž se zveš?
Rozeseté po světě ke svému zdvínání ze země
a stálému nerozpoznávání

...domy bořené
a znovu stavěné
z téhož kamene
jakož i lidé posléze
se do nich stěhující -

(TEDY) CO JE PODOBA?
podoba zpravidla pod obraz když má se k němu
jako plátno
Co bylo dáno?
Zda člun a veslo a jáma k naplákání
následného jezera

VYMALOVÁVÁNÍ KRAJINY mraky nevyjímaje
z (vy)doufaného pověření

že totiž jinak
před výhledy do tmy za zrcadlo sloužícími
a bez rozmazávání a zamlžování jejich
zůstávalo by se jenom SEDĚT PŘI BŘEHU

---PÁ 2.IX.2005, 11:56

Co bylo k nalezení kolem řeky
více než---
Kolikeré připočtené zabloudění
již?

(k těm jež
navzájem za noci se násobí
podobně jak
zamrzlé jezero a sráz)

v hloubkách svitů hlasně
odříkaných
kolem rozcestí

(Až
zaševelí sad
příšeří svoláváje
na souhlas
na svazích
které obrůstají
milostí)

v den v nějž bylo co směr
zasazeno
vlastní krátké jméno

---29.VII.2005

Děšť
Šlápoty
v blátě
Promočené
šaty
Oklepávání
oken
a hladiny jezerní

Ale jinak podzim
jako by jen něco
stále vyždímávaného
a až potom

---PO 2.I.2006, 21:45

tesknění
s tajícím sněhem
zkameňování
srdcí
a jejich odnášení
ledovcem
přes hory
někam kde nestojí
o naříkání
neříkají
"líto je mi to"
někam
do léta
před opadávání
a pády

PŘEKONAT
a zda horu nebo propast
mlha spíš neukáže

---PO 30.XII.2005, 22:01

zkracování (si) chvil
na místě přechodném jenomže
na doživotí -
umírání si
(s omluvou
a sice
za sebe) -
bolení světa
a tedy
jeho odkládání---

ODKUDSI ÚMYSL
vytrhat všechny pampelišky
na louce
a jeho odložení
jen pro leden
(do něhož se však již vkrádá
ozvěna pláče
toho budoucího
nad trsy
rozhazováním
bosými chodidly žlutými jak
rozdrcené slunce) -
proč?

bít
hlavou o strom tak dlouho až z jeho dutiny
vylétnou včely

Kdyby tak
něco zbývalo
i kdyby
zbývání

NEUČINĚNO
(ničemu)

/Ach, co je zase tohle???

---PO 2.I.2006, 21:02

Jak lze aby zima
voněla kůrou pomerančů
nově?
A jak být
v bolesti sám?
(otázka nikoli
po způsobu!)

Ale je sníh
na zvrásněnost
na rozryté duše
Ale ubývá...

---PO 26.XII.2005, 20:20

noc
sníh za oknem
přikrývá
otevřené rány
přemítáš
svůj život
na stěnu která se naskytla
roz-svícenou svící
z čehož tě
bolí ruce
Sfouknout
a spát?
jako s něčím po čemž už není
co říct?

---SO 10.XII.2005, 21:00

pracně jsa probuzen o poledni pravém
a ovšem v zimě
ze sna (a nesnází) radostného běhu pod hvězdami
kamsi do příbytku

zjištění co všechno ubylo ač nikdy nebylo
jako když se náhle zpoza všech vzlyků
protrhne ticho
a neslyšíš co s ním

---PÁ 2.IX.2005, 14:35

VII. ZBOŘENÁ ŘEČ

(poslední verše, prosinec 2005 - únor 2006)

*o řeči která jako by se už jen
vytrácela z úst*

--- PO 30.I.2006, 15:39

ZBOŘENÁ ŘEČ
tak jako bývalá obydlí
jimiž lidé
procházejí mlčky

---ČT 2.II.2006, 20:15

opakované narážení o
.pakované narážení
o
STĚNU
(jež nechce
zeslovnit
a překřikuje
skřípot pera
básníková
do ZÁMLKY)

---ST 1.II.2006, 20:48

do čeho
ČTU
roztlučené
svoje srdce
ne-li do
MLČENÍ
úst?
stromu?

---ST 1.II.2006, 20:50

Z ROZHOVORU

.

.

.

- Mlč!

- Mlč!

.

.

.

---30.I.2006

KONTEMPLANCE

Z ČEHOSI ZATVRZELÉ MLČENÍ

Přičemž rozdíl
je v OBRÁCENÍ
nejen
stránky
(pak by to ale mělo
být OBRÁCENĚ)

Odtušování šepotů
na chodbách
(spadané listí rozprostřené
po dlaždicích):

"Kdybych... celí... roz-
-zimou..."

Ale je to nakonec vítr
a to ještě z toho že
ZHÁŠÍ SVĚTLA

---PÁ 30.XII.2005, 20:49

Chceš moře?
ted'
před Vánoci
příchodem...
(Tak se
přehrabovat
v srdci s tím
co dát
až---

Připadání si
jako takového
beznadějného uzlíčku
do něhož zašmodrchávání
dělo se na procházkách
těch vyhlížejších)

SLEPNOUT
PSANÍM při svíče...

---SO 10.XII.2005, 21:06

...schovávající se za jazyk tak dlouho
až s z něho stalo
slovo sotva
vypuštěné z úst

---ÚT 21.II.2006, 21:04

...ale ještě před
(smrtí?)

zaměněn
za zájmeno...

---PO 2.I.2006, 19:51

VIII. POSTSCRIPTUM

NIC NEŽ BLÁZNOVSTVÍ
stržené ze stromu na kopci kdysi
co poslední jeho list
uvadlý zažloutlý podzimní avšak
nepopsaný dosud
posléze přecházející z jedné náprsní
kapsy do druhé
jak střídal převleky dokud
neuviděl jednoho sychravého
listopadového odpoledne
vracet se vlašťovku
(na dráty jež vedeny jsou
vždycky nad pomezím) -
co asi zapomněla
že pro to teď přichází umrznout
a tedy zůstat
v netušení jednoho ni druhého pročez proto zbývá
už pouze poselství - - - ?

Říká se že pak se vrátil
na místo svého pobytu
aby si tam mohl zout boty
a odejít naboso...

ST 24.VIII.2005, 13:21